

РЕПУБЛИКА БЪЛГАРИЯ
КОНСТИТУЦИОНЕН СЪД

ОПРЕДЕЛЕНИЕ

София, 29 септември 1992 г.

Конституционният съд в състав:

Председател: Асен Манов

Членове: Младен Данаилов

Нено Неновски

Милчо Костов

Милена Жабинска

Цанко Хаджистойчев

Любен Корнезов

Станислав Димитров

Пенчо Пенев

при участието на секретар-протоколчика Цвета Минева разгледа в закрито заседание на 29 септември 1992 г. к.д. №26/1992, докладвано от съдията Любен Корнезов.

Постъпило е искане от Министерския съвет „на основание чл. 149, ал. 1, т. 1 и 3 и чл. 150 от Конституцията на Република България Конституционният съд да даде тълкуване по прилагането на чл. 100, ал. 1 и 3 и чл. 105, ал. 2 от Конституцията на Република България, дали президентът на Републиката или Министерският съвет е оправомощен да ръководи в мирно време въоръжените сили, Националната служба за сигурност, Националната служба за охрана, Националната разузнавателна служба и Националната полиция" (Решение № 387/24 септември 1992 г. на Министерския съвет и молба до Конституционния съд, подписана от министър-председателя). След образуването на делото в Конституционния

съд се получи писмо на министър-председателя до президента на Републиката, в което ръководителят на Правителството поставя пред държавния глава въпросите, повдигнати в Решение № 387/24. IX . 1992 г.

Конституционният съд може да пристъпи към конституирането на заинтересуваните институции и лица (чл. 18, ал. 2 от Закона за Конституционен съд) и следващите фази на конституционния процес, ако са налице предпоставките за това, вкл. и изискванията на чл. 18 от Правилника за организация на дейността на Конституционния съд. Затова е необходимо да се изясни точно предметът на делото.

В конкретния случай сезирацият орган е посочил две правни основания — чл. 149, ал. 1, т. 1 и чл. 149, ал. 1, т. 3.

Конституционният съд не е ограничен с основанията, посочени в искането (чл. 22, ал. 1 ЗКС). Той трябва служебно правно да квалифицира обстоятелствата и фактите изложени в него.

От обстоятелствата, изтъкнати в цитираното решение на Министерския съвет, явно се касае за спор за компетентност между Правителството и президента относно „дали президентът на Републиката или Министерският съвет е оправомощен да ръководи в мирно време въоръжените сили, Националната служба за сигурност, Националната служба за охрана, Националната разузнавателна служба и Националната полиция". Това е същността на искането, което правно трябва да се квалифицира по чл. 149, ал. 1, т. 3 от Конституцията. Разбира се, ако Конституционният съд пристъпи към разглеждане на спора по същество относно компетентността на тези две институции, той ще трябва чрез тълкуване на конституционните норми да реши възникналия проблем.

Конституционният съд счита, че въз основа твърдените пред него факти и обстоятелства всъщност има спор по чл. 149, ал. 1, т. 3 от

Конституцията. Този извод намира опора и в писмото на министър-председателя до президента на Републиката от 25 септември 1992 г.

Конституционният съд може да разгледа спора за компетентност между две институции по чл. 149, ал. 1, т. 3 от Конституцията, ако между тях са проведени обсъждания по спорните въпроси (чл. 17, ал. 3 от Закона за Конституционен съд) и се представят писмени доказателства за техните разногласия (чл. 18, ал. 4 от ПОДКС). В този смисъл пред Конституционния съд трябва да се представят писмени доказателства относно съществуване на конкретни спорни въпроси и становища на страните по тях, като те трябва да бъдат формулирани ясно и недвусмислено. Това е абсолютно условие, без което Конституционният съд не би могъл да пристъпи към разглеждане на делото. Необходимо е да се спазят изискванията на чл. 17, ал. 3 ЗКС и чл. 18 и чл. 19 от ПОДКС.

Водим от изложеното Конституционният съд

ОПРЕДЕЛИ:

1. Конституционният съд определя искането на Министерския съвет, взето с решение № 387 от 24 септември 1992 г. като спор за компетентност между Правителството и президента на Републиката по чл. 149, ал. 1, т. 3 от Конституцията.

2. В едномесечен срок Министерският съвет да представи писмени доказателства, че е проведено предвиденото в чл. 17, ал. 3 ЗКС обсъждане на спора и за резултатите от него.

Председател: Асен Манов